

Felöltő, kalap, bot, táska: Förster léptei vígan kopognak végig a Kronprinz Wilhelm Strassén. Az asszessor mosolyogva emelgeti fejfödőjét, s a szembejövőtől függően mindig pont akkorát hajol, amekkorát kell. Bemegy Hausingerhez, s bonbont vesz a gyerekeknek. Az asszonynak Grünbaum és Társánál már a múlt héten kinézett egy szép kis gyűrűt, apró rubinnal, nem túl drága, de elegáns bársonytok jár hozzá, amely az ajándék fényét jelentősen emeli. S magának ugyan mit vegyen? Befordul az Altmaier-Strasséra, Grabowskyhoz igyekszik. A boltba lép, csengő csilingel, egyszer-kétszer, s Förster hamarosan újra az utcán látható. Vadonatúj, sima-fényes, csillogó olójával nagyokat, hangosakat és boldogakat csattint a tavaszi szélbe.

Kornis Mihály

NAPKÖNYV (VIII)

8

Nő volt az illető.

„Maga hol van most?” – kérdezte köszönés nélkül, felháborodottan. „A lakásomon ülök” – feleltem harciasan. Nem kedvelem a túl határozott hangú lányokat, asszonyokat. Vagy mégis?” Ne üljön, Tábor úr! Álljon fel, menjen le az utcára, intsen egy taxinak, és hozza be nekünk a kutyát, nagyon szépen kérem! A költségeit vállalom! Fizetek, ahogy ideér!” De jó hang volt azért, meleg hang, elnöknői hang. Nem fiatal már, de nem is öreg. Faye Dunaway a Networkból, gondoltam, selyemblúz, hűvös homlok, üzletasszonykosztüm. A Bakó nevű ügyeletes ekkor közbeszólt, vagy csak akart volna, de izgalmában földre rántotta a telefonközpontot, vagy pedig nem tudom, eléggé ki voltunk borulva mind a hárman, csattanások, kiabálások, sercegés, „halló, hol van az a kutya, mondtam már, nekem még nem mondta, és milyen állapotban hagyta ott, dögvóráson hagytam ott, kezicsókolom, ott üvölt az állat egy hete az árokban, és minden arra járó kocsi hallja, mégse veszik ki, szűzmáriám, senki se veszi ki, maguk se akarnak kimenni érte, honnan veszi ezt, itt megint Bakó bácsi, figyeljen ide, nem tudok megmoccanni, akadályozva vagyok a mozgásban, de könyörgök, Tábor úr, a kezemet is összeteszem, legyen olyan kedves, menjen vissza érte, de-hogy megyek, már négyszer is ott voltam, másfél napja csak ezzel szórakozok, értse meg, egyedül nem is lehet kiszedni, teljes képtelenség!” – hazudtam megátalkodottan, már a nő miatt is, jöjjön, jöjjön, hadd szagoljam a drága parfümjét, *Gloria Vanderbilt vagy Trésor*, ha már úgyse írhatok ma! és különben is, újabban minden altra ugrom! – és különben is, mondja, ki fog engem a kocsijába felvenni egy tetanuszos ebbel? „Honnan veszi, kérem, hogy beteg az a kutya? Vizsgálta?” – kaffantott közbe az Elnöknő, kurtán kicsavarva telefonosa kezéből a kagylót. Így képzeltem. Csend. Jól bírtam. „Nem vagyok orvos, asszonyom” – feleltem végül patetikusan. „Én se! Kutya-mentéshez, uram, nem kell diploma...” – morogta. Hallgattam. Már akkor meg voltam sértődve. De azért olyan jó volt! „Akkor legyen a Bródy és a Vas utca sarkán tíz percen

belül! Kocsival jövök, felveszem, hátha maga nélkül nem tudom megtalálni! Viszlát...”
– sziszegte a nő, és nagy robajjal letette. Lecsapta!

Én meg boldog voltam.

Egy darabig ott maradtam még a széken, lógó fejjel, behunyt szemmel, mozdulatlanul. Kiittam ezt a pillanatot, lassan, kortyonként ízlelgetve az utolsó cseppig, mint lábadozó beteg a gyógyító leveskét... Meddig kerestem ezt a goromba asszonyt! Már azt hittem, nincsen, hogy az ilyenek kihaltak, elvesztek, mind egy szálíg elhullottak ebben a zsbivásárban... De az Elnöknő – lám, itt van! Ő még megvan. Ismerem ezt a látszólag durva hangütést: ez a legjobb. Az ilyen nem sokat vacakol, egyszerűen nem tűri a rosszat, ez ki fogja venni az árokból az Ayrtont! Ha kell, addig nem eszik, nem alszik, nem megy illemlhelyre, mert tudja, egyedül van, éppúgy, mint az Ayrton, és senkire se számíthat, a Táborra se számíthat...

Felpattantam!

Kigyúlt orcával rohangászni kezdtem, kapkodva öltözködtem, hason csúszva, lámpalázasan keresgéltem a cipőmet a sötétbe borult hallban, bár, ugye, most már minden megoldódott, innentől gyerekjáték lesz tisztességesnek lenni... Valami nem stimmelt mégse. Már megint. Bennem? Vagy a megkönnyebbülésemben? Nem értettem. Zokniban, lábujjhegyen, dermedten hallgatództam befelé: a lakás alamuszi csöndjét hallottam csak; az örökké ugrásra kész hangulatát, nyomasztóan polgári keszekuszaságát érzékelttem, szóval megint *a* pillanatot, a jelen öröklétét; hetvenzredszerre is kitűnően átérezve az idegesítő alkonyatelőt, ugyanúgy, mint a többit, amióta csak ötévesen magamra eszméltem; no igen, az alkonyi lázak, mindig rosszat sejtve kapkodok, rezgek, öltözködök, intézkedek; most is sietve lekattintom a villanykályhákat, használatban kipúposodott kabátzsebemben rosszkedvűen tapogatom a kulcsaimat, mielőtt elhagynám ezt a zűrös odút; nagyon igyekszem felnőtt lenni félnőtás örömben, hogy állatot menthetek, *csak ne dolgozzak, hónapok óta először, nem számít, a művészetek közül számunkra a legfontosabb a jóság* – „Nem. Nem ez az, amire gondolok!”

Mi hát? Valami rossz. Valami igazi!

Még nem tudtam, micsoda – de máris izgató volt! Rohantam a Vas és a Bródy utca sarka felé, és futás közben már élveztem, hogy alkonyati csillámok ragadnak a hajamba, a szürke pesti fény, ezek a villogó, testetlen darabkák! Sziporkáztam! Túlságosan feldobott vagyok, gondoltam, hamis kibontakozás, „most jön a hepiend, jó szándékunk viharvert diadala előtör, a keserves győzelmünk, hogy már száguld az ebért a Piros Elefánt! Életet ment túlkölve-trombitálva, dühödten!”

Ezüst öt óra volt. Hideg, halott idő.

„Már megint magamat figyelem csak! Feszülten, mintha én a világ volnék, mintha most is irnék! Plusz még le is tagadom. De nem is ez a baj...” Plakátronyoktól elcsúfult építkezési palánkok előtt kattogtam sebesen a Vas utcában, erre is emlékszem, igen, a rozsdás konténerekből kifolyt lomszemetet kerülgetve a romos-koszos falak alatt, hogy „mindent eltorlaszol a rablóállami gondatlanság! az úttest közepére hányt építkezési anyagok, hehh, ebek harmincadján az adónk, düledező papírpalánkokkal elkerítve a bűn – újra smirglizik a poloskás kórházat! Baljós halálövezet, épp, ahol lakunk!” – – Siettem, örvénylő lélekkel, s minthogy a Bródy sarkára érve már a dührohamig fel voltam háborodva belső tisztázatlanságaim makacs erején, futtomban kergettem, hogy mielőtt az Elnöknő mellé bemásznék az illatos Citroënbe, eltehenkedve jóságoskodni, feltétlenül a pofámba vágom még, mit forralok titkon, hogy mi jár a fejemben, ne legyek végképp irtóztató magamnak! – és

hát az a baj
 hogy megint tudok valamit
 amit nem tudok
 mert nem tudok vele szembenézni még
 holott máris jelenvaló.

Na.

De mi az, amit tudok?

(„Ezt nem akarom tudni pont!”)

Hogy is van ez?

Amit ha

nyomban képes volnék magamban tudatosítani –

már egészen mást gondolnék

mint amit így

homályosan érzek

arról, ami van.

Vagy – aki van? Szóval én? Hogy ki?

(„Erre nem akarok gondolni pont!”)

Később persze

holnap

szörnyülködni fogok már

s keserűen röhögni a görcsös tudatlanságomon

e megátalkodott, örökifjú őszintétlenségen

amit mutattam – már megint! – csak ne tudjam magamat.

Mit mutattam? Kinek?

„A tévedés gyávaság.” *Nietzsche.*

És ez ma

ki tudja, hányadik belső kanyarom!

S már tegnap is hány, de hány hazugság...! – – –

– – –

S ekkor volt, hogy szembejött nekem a Kis Málna!

A túlsó járdán jött, de már messziről is nézett, aztán úgy tett, mintha nem nézne, de még akkor is csak úgy nézett a nagyon magányos, nagyon szép testével, illatos jó-ságával, a vállon lógó, reves kalauztáskájával... Máris átvág az úttesten, és egyenesen felém tart, megbotlik, még egyszer, annyira igyekszik nagyvilági-könnyedén feltűnni az antik trottőrjében, hogy majdnem elzuhan, zavart mosoly, azonnal a barna bokáit képzelem elvesztem a picurka női zokniban, az egymáson elforgó, gömbölyű csont-jait a szép lánybőre alatt, oh, és a barna nyakát is igyekszem nem bámulni nagyon, a kreol bőre ámbrás auráját imádni, ilyen füstszínű sugárzás ez! most egymásra pillan-tunk, ezt se volna szabad, mert mint zeneműben az ellenszólam a csáb főtéma mögött, egykedvűre játszott pófámon a piros zavarom nyomban kiütözik, akaratom ellenére kiül az arcomra a sóvárgásomat rosszul leplező, ostoba férfivigyor; fölényeskedő ár-nyék a világoskék pillantásomban...

– Szia.

– Szia.

Hirtelenében nem is tudunk mit hazudni egymásnak, vihogva nyeldeklünk, topo-gunk. Általában a rosszul létig felhevülünk egymás közelében; igen, ő is, koronámra, bizony! Kis Málnában nem kételkedem. Manyi szerint a női nem két nagy ágra bomlik:

az egyik kikezd velem, a másikkal meg, te disznó, te kezdesz ki. Az utóbbiak valamivel többen vannak, természetesen. Kis Málna azonban különös kivétel: ő nem adott nekem jeleket soha, és én se neki.

Nem volt arra szükség.

– Hogy vagy?

– Hát te?

Nézzük egymás szemét, mint a 39. utcai mozgókoldusok New Yorkban a gyémánt-üzlet-kirakatokat. Kis Málnánál csupán egyetlen, ámde behozhatatlan ütemet késtem: szerelmes vőlegénykoromban láttam meg először – egy hófehér térdzokniban. Mmmmmmm – az elmondhatatlan! De tizennégy évvel fiatalabb nálam, „itt nem rúgnék labdába”, szoktam vigasztalni magamat, ahányszor csak elém kerül. Bár azért... Azt mondják, meghökkentően hasonlít a feleségem viharos szép ifjúkori képére. De a Kis Málna – hát ő nem viharos egyáltalán. Hazaballag tiz deka sajtos párizsival, egyedül nézi a tévét a távfűtött garzonban. Mamusza is van neki, biztos. Felrakja a bomba, barna lábát valami keccses kis üvegasztalra. Állítólag rettentő válogatós. Manynival persze puszis jó barátnók. Ettől külön a torkomban dobog a szívem. Tökfelesleges. Ez a kislány becsületes.

Vagy hát én nem is tudom, mi az a becsület!

– Hát te?

– Randevúzok.

– A feleségedre vársz?

– Most egy szép állatvédő elnöknőt várok, tudod... Akivel meg fogunk menteni egy kóbor kutyát – de nagyon izgi, hogy pont közbejössz a képbe! Ezt a dolgot nem tudom részletezni most. Sokszor gondolunk rád. Olyan rég telefonáltál! – – „Mért etetem l'art pour l'art? Meg akarom baszni. Nem igaz! Volnának vele romlottabb, lustább, aprólékosabb terveim is... Én egy állat vagyok! De kicsit büntudatos. Gyáva.”

Nézem a bubi fejét, a cicaszemét... Reá vetett pillantásaimtól sietve, idegesen bezárkózna máris, aztán nem képes bezárkózni mégse; lüktetve érzem az írói fölényem, mindig éhes, öreg valamimet, azt. Ő meg lelkiismeretesen pillogva, gyorsan lekapkodná a pult tetejéről gazdátlan szépségét, bódító magányát, az elhagyatottságát: „henteskirakatnak nézel, te csibész! Záróra!” Most kéne lesütni a szememet, és váltani, végre békén hagyni őt, nem gyötörni a kétértelmű tekintetembe csomagolt, egyértelműen piszkos ajánlataimmal... Embernek lenni a Kis Málnához! De nem – én laposan, felülről, ügyefogyottan-kitartóan bámulok az udvaros melle hegyére, mintha gátlásosan lesütni akarnám a szememet, csak nem tudnám – nem adok neki semmi egérutat. Miért? Hát nem ez a baj velem? Nem őt vettem feleségül, egy jó éjszakáját nem garantálhatom, Manyi összeomolna, mégis folyton-folyvást ígérgetek a tekintetemmel, mivelhogy – ezt sugallom – annyira fékezhetetlenül kívánom őt!

A mélyvörös pirulásig hevitem. Na végre!

– Megyek haza, Tábor.

– Ne menj még!

Izég-mozog szűk kabátjában a Kis Málna, fázósan bámuljuk egymás szemét. Lehajtja a fejét. Zavartan megsimogatom az arcát, mintha rácson túlról kalitkás kismadár pelyhes szárnyát becézném... Hazudok, hogy hazudok! Vagy mi ez? Nem ezt akartam az előbb mondani magamnak?

– Szervusz, Málna! Menjél már haza.

„És ne árulj el Manyinak soha.”

Ekkor türelmetlenül rám dudált az Elnöknő!

– De látogass el hozzánk minél hamarabb! Úgy szeretnénk gyakrabban látni...

Megpróbálok lekopni, mereven, khm, hajlongva, fél kézzel még a Kis Málna kocsóját csókolva, de fél szemmel már az Elnöknő előkelő kocsiját kémelve-fürkészve, de azt nem látom, mert én egyre csak a Kis Málna nagyadag tejszínes mogyorószemét látom, a búcsúpillázások fátyolos remegését, tekintete nem egészen hivatalnoknői ábrándfüggönyét – oh, mint egy finom és drága alvósbabának! Akit előbb-utóbb ágyba kéne tenni.

Kotródnék már innét a fenébe!

– Maga az a bizonyos Tábor?

Düftinnadrágos, pocakos, erősen düledt szemű, középkorú nő áll előttem, zsebre dugott kézzel, türelmetlenül.

– Gyerünk már!

Aprócska, rendetlen teherautóba lök be, Barkasba, vagy micsoda, nem ismerem ezeket, mondtam. Műbőrillat van benne, kutyatápok halma, rongyok, szerszámok és elhasználódott, savanyú levegő. Kibelezett autórádió a műszerfalban. A kormány törzsén a legolcsóbb magyar cigarettásdoboz. A hátsó ülésen kifakult kék pufajkában cingár szolganő, olyan dilinós melósféle; állatvédőnek felcsapott takarítóasszony. Gondolom, fedezéknek.

– Ne cseréljek az úriemberrel, elnökasszony?

– Maradjon, ahol van!

Indit, felbőg a koci, bennem mégis a Bródy Sándor utca sir fel; igen, én, ez a keskeny és lestrapált mellékutca, nem messze ide kínozzák Manyit is egy züllött hivatalban; dudálások, tolongás, törpe összevisszaság... Befulladt, nyomorúságos hely. És innen indulunk! A régi bulvár, hej-haj. Egyik előző életemben lecsúszott báróként rostokoltam itt, a rozszant szálámban, évtizedeken át álmosan, nyűgösen, munkátlanul, és természetesen a régi, bécsi balettnőm után vágyakoztam folyton! De bigott családomban ehhez nem nyújtotta a kellő apanázt.

Málnácska már sehol. Alakját hiába lesem a szélvédőre feszülve...

– Tehát a Hűvösvölgyi út eleje, igaz?

9

S ekkor mintha megperdültek volna a dobok!

Messziről jövő sejtelem volt még, akárha zene, távolról, s mintegy lábujjhegyen, ámde kíméletlenül megfontolt lopakodással, önfeledten barbár szeretkezések ritmusában lappang hasonlóan elcsigázott, konok logika, „valami történik”, gondoltam az ülésen zsongorogva, riadtan befelé báméskodva, ahogy a mai napom sivár horizontjára felkúszott valami sose látott bolygó irdatlan nagy, sötét sziluettje, „és ez nemsokára meg fog mutatkozni”, szűköltem, de ehhez havasi kürtök dicső jajongását is tessék hallani, tisztelt Olvasó, bár nagyon messzi még! s oly ködbe veszön, fájdalmasan, hajnali rózsaszinben, ha nem értik félre, amit érzékeltetni óhajtok: hogy valamit éreztem és tudtam, ami mégse volt gondolat, habár már teljesen jelen volt bennem. Mintha egy másik, roppant világot toltak volna a szemem elé! amely mindent kitakar, önmagát is, túl közel van, de még – mint mondani szokás – nem látni a fáktól az erdőt. Csak parányi részét! Semmit se!

Miből?

Ilyenkor sáppadni meg izzadni kezdek.

Nagy a tudatlanság a tudás határán! Átláthatatlan-sűrű a hétköznapiság.

A kocsiiban emberi testek kigőzölgéseinek melege, no ez mi vagyunk, csúfurnői emberszag, ezt értem, mormogtam magamban, műbőrillat, állott ájer, a pesti nyomorúságunk ócska meghittsége, megszokottsága, ó, ezt nagyon tudom, spontán szégyenbura alatt a totál hülyeségem, előítéleteimnek tarka sokasága... Odakint meg a légszennyezett alkony, *traffic-jam*, közúti járműellenőrzés... A város, a bárka, a békeerőd – ezek az én ósrégi, kétségbeesett ötleteim! Utcák, terek, kereskedelem! Értelmetlen erőfeszítések. Mindig minden a katonáké lesz. Alvadtvér-tenger a pincék alatt. Réteges csontmezők. Nyomok a tetthelyen. Valami zavar...

Zsibbadtan fészkelődtem az anyósülésen, kövéren s tanácstalanul.

Megkukultam.

„Ég a fülem. Nagyon!”

Mikor éreztem ilyet utoljára?

Amikor a Deák téri napköziben csendespihenő alatt lebuktam, és a bolond tanárnő rángatódva maga mellé ültetett a figyelőasztalához. Már beírta az intőt, de később még kapok egy jó nagy pofont is... Addig csak rajzolgassak! Ad rajzlapot és színes ceruzát. Várj, te! „Még jó, hogy legalább megtaláltam itt a helyi szívgyárdát, felhajtottam magamnak ezt a vészkomor Elnököt – addig se kelljen írni a *Kádárt*, nanáci. Neki ugyanolyan feddhetetlen biznisze ez a játék, mint nekem, egy fárasztóan élvezetes *job*. Alapítványi pénzcsekék kezelése, lótás-futás, hivatásos jótékonykodás, kis ez – kis az... Rendes ember, egy szó, mint száz, legalább nálam sokkal rendesebb: foglalkozhatna magányos kislányokkal is!”

– Kiveszi a kutyát, Tábor úr?

– Ha kapok hozzá kesztyűt...! Nem vagyok kutyamentéshez öltözve momentán.

– Elnökasszony, hoztunk magunkkal kesztyűt?

Kérdete a hátam mögött a takarítóasszony, kuncogva. Kortalan, répafejű nő, merő együgyűség. Nem fogok vele foglalkozni, gondoltam. Ő ezt úgyse érti, csak pofázik.

– Nyúljon be a kesztyűtartóba! Nem a maga mérete, de csak használja, ha kell...

Kikotortam a füles sarkú várostérképek alól két mézsportól porzó bőrkesztyűt, rém kopottakat. Vackokat. Pont jók voltak a vékony kis kezemre! Nem lettem boldogabb.

– Létrájuk van?

– Minek? – kérdezték egyszerre, mint akik erőstől hukkannak!

– Az árok miatt... – dadogtam. – Ez egy kanális. Nagy sár van benne!

– Elnökasszony, hoztunk mi létrát?

Az Attila útra érve váratlanul megeredt az eső.

Fekete eső, nagy, kövér cseppekben! „Tehát van eső, mégiscsak. Nem szabad vágni rá – akkor a tiéd. Megjött a hidegfront! Rosszul gondolkodom.” Még sötétebb lett. És még mindig nem volt este! Pedig nagyon zuhogott; dörömbölve szakadt meg az égbolt! Égő fülcimpával, zsákként ültem a teherautóban, nagy fejű bumburnyák, csúnyán csörgedező esőhangok közt, a ruhámba fülledve, idegenkedve! Nem szóltak hozzám. Én se hozzájuk. „Tré.” Valami egyhangúan kopogtatott bennem, akár az eső a kocsii tetején, komoran, ez nem az Isten, gondoltam, nem a sors, ez rosszabb, nem is a szeretet vagy a jó szándékom cseles hazugsága, szóval ez a diadalmas életizé, ezek a mentsvárok. „Majd bemászok érte, persze. Kihozom, átadom. És korán lefekszem. Ma semmit se írtam. Két altatót veszek be. Holnapra nincs.”

S máris a Szent János Kórháznál jártunk. De magamon elbambulva, már késve szoltam csak: itt van! de itt nem tudunk leparkolni, mert nem szabad megállni...

– Hogyhogy?

– A kutya itt van, látja, de erre tilos a megállás...

– Ott állok meg, ahol akarok!

Mondta az Elnöknő, és megállt. Mögöttünk dudáltak. Állt a forgalom!

– Menjen előre, nézze meg, és ha ott van, kiszállunk mi is... – mondta az Elnöknő, s átnyúlva előttem, kicsapta az ajtót az oldalamon. Engedelmesen kiugrottam a borzadályos felhőszakadásba, cikcakkban rohantam a kanális felé a fekete tócsák közt... „Mi ez a hülyeség? Hogy igyekszem nekik! Milyen megalázó!”

Dudálás! Dudálások! Már mindenki dudált!

Még ott volt.

Elfeküdvé, a barom, a pocsolva közepén!

– Megvan!

Üvöltöttem, mintha égő olajmezőn állnék! A fejem fölé lóditottam a karom, többször egymás után... Ugrálva ordítottam az esőviharban! Az Elnöknő mégis sokára kecmeggett ki a Barkasból, utána a segítője már szolgálifüggében, kendőcskéjét bogozva a hegyes állán, de még veszekedtek egy sort a mögöttük veszteglőkkel is, csak aztán indultak el, barátnősen kart karba öltve a Barkasszal eltorlaszolt úttesten felém, olyan ráérősen andalogva a csapkodó esőben, akár nagymise után a templomból hazafelé cammogó vénasszonyok...

A kanális partjához rohantam, lenéztem. „Ayrton, tarts ki!”

Már felállt. „A kedvemért.” Picikét tántorgott, a nyaka lüdbörzött az esőben, reszkettek a görbe lábai. Nézett rám, vészesen felhúzott innyel, félrebillent pofával – aztán furcsán újra a hasára rogyott, bele a pocsolvába megint... Elkaptam a szemem. Arrább sétáltam, hatalmasakat harangozó szívvel. Szinte elugrottam! Nem is tudom pontosan, hogy mire gondoltam... Kikapok, mert féldöglött a kutya? Vonagló korcshoz hívtam ki Egy Nagyon Elfoglalt Elnöknőt? „Nézni se tudlak, bazmeg?” Villámlott a bensőm az utolsó lélegzetét nyögő kutya látványától! Nem voltam képes még egyszer ránézni, kóboroltam a sinek között. „A végső, ostoba elhagyatottság. Micsoda mocskok. Ez vár. És minden oly véletlen! Még a halálperc is. – De minek hívtam ide ezeket? Zsákban viszik magukkal a testét?”

– Még mindig nem vette ki? Mondja, mit csinál itt?

Az Elnöknő lebamult a betonszakadékba. Csuromvíz volt, a homlokáról is patakzott az esőlé. Öreg haja szivacsosan a koponyájára tapadt.

– Tessék hagyni, elnökasszony, nem kell! Már itt is vagyok...

Mondta a segítő takarítóasszony, és – hopp! – keccesen beugrott az árokba, szoknyástul. De mintha a járdáról lépett volna le – még a sarat se csapta fel! Azonnal átkarolta a kutyát, és felhúzta magához, Ayrton feltámadt, ficánkolva-szuszogva helyezkedett el a szolga karjában, és finomakat sikoltva a kebléhez dörgölődött... Úgy lépett ki vele az asszony az árokból, hogy azt hittem, rosszul látok: nem is kellett érte fáradoznia. Felhasználta a falba vajt lépcsőt, az igaz, s elfogadta az Elnöknő kinyújtott kezét – azzal már kinn volt!

Ayrton bőszen nyalogatta a szolga halántékát.

– Hisz ez egy kiskutya!

Mondta az Elnöknő. A segítője vihogva, lihegve bólogatott...

– Édes kis kölyökkutya!

Kiáltotta nevetve, mackósan közelebb lépve édes kettejükhöz, mint egy Gobbi Hilda. Én már nem is voltam ebben a pillanatban, nem léteztem nekik se, meg a kutyának se. Magamnak se. A két nő a vad eső ellenére Ayrtonra borult, simogatták, becézték, a kezükkel törölgették le testéről a sárt. „Ez bizonyára minden megmentett kutyának kijár. Obligát köszöntő az Egyesülettől!” – tűnődtem álnokul, halottan.

Ayrton vinnyogva hálálkodott nekik.

– Na menjünk...

A kocsiban a hátsó ülésre rakták, a segítő mellé. Ayrton kényelmesen elheveredett, vidoran csavargatta a farkát, aztán hevesen a takarítónőféleség gyűrűs ujját kezdte szopogatni. Elfordítottam a fejem.

– Látja, nyugodtan kivehette volna maga is...

Az Elnöknő fél kézzel vezetett, fél kézzel rágyújtott, úgy vetette oda ezt a mondatot nekem, már füstölő Munkással a szája sarkában. Mindkét tenyerét a kormányra támasztotta, lustán, férfiasan.

– Azt hittem, beteg.

– Ki?

A szolga felnevetett.

– Meg se vizsgálattják?

– Minek? Ha hazaérünk, kap tejet, később Palt. Ha bírja. Utána pedig jól kialussza magát. Holnap reggel már kiközetitem. A fiatal kutyákat egyszerű elpasszolni! Mindenki kölyköt szeretne magának. Igaz-e, picim?

Kérdezte a kutyától a visszapillantó tükörbe nézve. „Picinek fogják hívni?” Félénken hátralestem. A kutyám már aludt, csecsemősen szuszogva a takarítónő bütykös-csontos tenyere alatt. Nem is volt ronda egyáltalán. Kicsit gőzölgött a szőre... Fáradt volt a marha, egyet-egyet rángott. Bőre alatt finom izmocskák játszottak.

– A korcsokat is könnyen el tudják helyezni?

A Barkasban női nevetések orkánja.

– Azt mondta, korcs?

– Főnökasszony, azért teccett ezt hallani?

– Jézusom, így nem lehet vezetni!

És hajladozva kacagott az Elnöknő, harsogott szép altján, hamarost levegő után kapkodva, a visszafojtani lehetetlen hahotától már kissé könnyezve is...

– Hajnal óta talpon vagyunk mind a ketten! Ilyenkor már mindenben nevetünk, mint a gyerekek. Nézze el, ha tudja...

Most nézett rám először talán. Megigazította kevéske haját.

– Nem korcs?!

Hallottam a hangomat. Elég bizonytalan, kásás kis hang volt ez.

– Te jóisten. Miket beszél! Maga ennyire nem ért az ebekhez? Ez az egyik legszebb kutya a világon. Mudi. Angol. Pompás példány. Két hónapos lehet, legfeljebb féléves! Nagydarab gyerek. Erős, gyönyörű kan.

– Nekem macskáim vannak.

– Tessék hagyni, főnökasszony. Az úr nem szereti a kutyákat!

Az alvó Ayrtonra rádobott valami vastag vásznat a nő, amit fél kézzel a csomagtérből halászott elő. Megfordultam az ülésen. Bele akartam nézni a szemébe. Állta. Pillája se rezdült. Hideg arc. Egyszerű vonások, erős madárszemek, szúrós áll. Kikezdhethetlen, mint egy páncélszekerény.

Most borult az estalkony a városra végképp. Az eső is alábbhagyott, a forgalomnak nem volt zaja semmi. „Hazafelé kúszó halálbogarak.” Tócsafények, motorduhogás...

- Nem lehetne enyém a kutya?
- Nem – mondta az Elnök. Elkomolyodva tekergette a kormányt. – Van maguknak kertjük?
- Nincs.
- Akkor mit akar. Ennek kert kell. Házörzőfajta. Különbösen is, azt mondja, macskái vannak...
- Csak úgy kérdeztem. Felejtse el...
- Begubóztam. Kibámultam oldalt, és a taknyomat húztam, otrombán szipogtam...
- Nem akarok kutyát. Nincs időm naponta háromszor sétáltatni senkit.
- Négyyszer – köhögte a takarítóasszony.
- Nem magának való, higgye el! – Maga, ugye, író?
- Kérdezte a főnökasszony, csak mellékesen.
- Nem válaszoltam.
- Mondja, miért hívta ki az Ebrendészetet?
- Hívtam hetven számot! Másokat nem érdekelt.
- Futólag rám pillantott.
- Azok a sintérek. Tudta?
- Belemosolyogtam az arcába.
- Honnan tudtam volna? Ebrendészet. Gondoltam, kutyamentők...
- Meg akarta fojtatni, az a legegyszerűbb – mondta hátulról a szolganő.
- Máskor ne hívja ki ezeket, ha kutyát talál! Hívjon minket. Megigéri?
- Az Uránia mozi előtt megállítottam a kocsit. Magam csaptam ki magamnak az ajtót, hogy sértődött-sebesen eltűnjek, de aztán keresgélni kezdtem a lábam alatt valamit, nem tudom, mit, tán az uszodaszatyromat vagy a táskám, mintha velem lett volna... De nem volt velem semmi.
- Nagyon köszönöm a jóságukat!
- Most már tényleg ki akartam ugrani.
- Az Elnök azonban utánam kapott, szelíden. Hozzám ért a melle.
- Adja vissza a kesztyűm!
- Lehúztam a két hiábavaló kezemről a mézporzó kesztyűit, az ölébe dobtam. A szokott pimaszságom! Nem sértődött meg. Megfogta a kezemet, kicsit megpaskolta, és a fülemhez hajolt: – A Fekete Istvánékat se hívja soha többé! Viszont ha majd akad egy kis szabad ideje, telefonáljon be a tévéseknek, és mondja el, hogy milyen szépen meglett a kutyuska...
- Visszanéztem Ayrtonra: oldalt dőlve aludt a durva vásznon. Hortyogott.
- Nem mertem hozzányúlni. Nézett a szolganő.
- Érdeklődhetnék holnap az állatról?
- Hálásak lennénk – mondta az Elnök, és hátrafesztette a vállát az ülésen.

Úszó szeméttől habzott a járda alja a Rákóczi úton.
Az égbolt fekete, mint a nedves bitumen. Támolyogva kerülgettem a tócsákat. Nem tudtam, hogy mire gondolok. Nem is akartam tudni. Hánytorgott a koszvilág előttem, a járókelők arca vizesen összefolyt, s mintha a tekintetem legszélén csillagszórók sziporkáznának a vegyi páráktól nehéz levegőben! De nem háztartási csillagokat szórtak,

hanem fájdalmas kis tüket a szemembe... A lakásba esve nem gyújtottam villanyt. So-
káiig álltam a mellékutcai estétől megfojtott szobám közepén. Lihegtem a sötétben,
mint egy dzsungelmajom. „Elvesztem, és mégse veszttem el. Ez a legkínosabb!” Vicso-
rogva, kabátban odarohantam a Könyvhöz, és visszahúztam, amit délután kihúztam,
„nem is értem, miért húztam ki”, gondoltam, „én nagy író vagyok, borzalmas tehet-
séges, azt csinállok, amit akarok!” S fél óra alatt írtam még húsz új sort, teljesen újakat,
gyönyörűeket, mintha csak álmomban tennék-vennék, mintha fél kézzel arrébb rán-
tanám a Gellérthegyet!

De égett a fülem. „Árulkodó, tűzpiros kis cimpák.”

Gyerekkoromban mindig azt mondtátok, hogy akinek ég a füle, hazudik. Aki lo-
csog-fecseg, hazudik. „Hát hazudok én, hazudok én?” S nem akartam arra gondolni,
ma már égett egyszer... „Hányszor?!” Nem akartam már semmire se gondolni! Tér-
demet rázva kúksoltam a sötétben, vöröslő cimpámmal is a kivilágított szövegre me-
redve, szép új szavakat mormogva, és elrúgtam magamtól a macskákat is, pedig azt
nem szoktam, belelovaltam magam az írásba a tűzpiros hisztériáig – noha tudtam,
hogy ha megfeszülök, se tudok már egy oldalt megcsinálni; másfél éve először meg-
lógtam a dolgom előtt, és megint nincs alibim az ittléthez, a sok nagy zabáláshoz, a
félrebaszásokhoz, a...

Hazajött Manyi.

Suhogva vetette le a hallban az esőkabátját, hallottam a szöszmötölő csicsergést, ci-
cukák, mi ez a templomi sötétség, akkor dübörögve kirohantam a macskákkal együtt.
Hozzádörgölődtem, a hátam görbitettem, megnyaltam a kerek nyakát, képzeld, már
megírtam a magamét, csak húsz sor, de néha annyi is elég, ha jó, és ez jó! rám nézett,
kicsúszott kezéből a csupa víz kabát, mi történt, semmi, megragadta a vállamat, azon-
nal mondd meg, te hülye, megint megcsaltál, no nem képzeled, csak tegnap a Kút-
völgyinél, ezt még nem is mondtam, valaki sikoltzott a kanálisban, én meg otthagytam,
szóval úgy megijedtem, hogy elszaladtam, de nyugi, aztán visszamentem érte,
csak senki nem akarta kiszedni, pedig egy ártatlan kutya, érted, nem is volt vesztt,
egy ilyen kiskutya, de hát túl nagy sár volt, szegényke beleesett a kloáka-árokba, és ki
kellett hívni a sintéreket –

makogtam

kitágult pupillákkal nézett

hadarva karattyoltam, és bokáztam előtte ingva – kézjátékok! –

MEGÖLETTEDE

nem ölettem meg!

kiabáltam, mit képzelsz! próbáltam mindenhova telefonálni, de a Salamon

Eleméréknél éppen sajrét osztottak, más meg nem akart kijönni

nem öltem meg! akarom mondani, nem döglött meg!

Manyi hátralépett

pedig már a Barkast is mondtam, de kicsit hebehurgyán!

valahogy mindent egyszerre akartam mondani, egyszuszra

már beletekeredve ebbe a rohadt történetbe!

DE UGYE KISZEDTED?

NEM HAGYTAD OTT?

OTTHAGYTAD?

kiáltotta balsejtelmektől felmagasodva, hóríhorgassá

ez a boldog, gömböc test – hihetetlen! –

hogy hagytam volna ott! na ne viccelj
nyugtattam magamhoz szorítva – keményen ellenállt
már kiszedtem a Piros Elefánttal, én szedtem ki na, kiszedtük! és Palt kap
holnap reggel pedig kiközvetítik, kertés házba, tudod, mert házörző, angol
mudi fajta

AKKOR JÓ, MÁR MEGIJEDTEM, NAHÁT

FŐ, HOGY VALAKI KISZEDTE – mondta, s legyintve otthagytott, máris ment a
konyhába a peckesen utánasétáló macskákkal traccsolni. De véletlenül rám vágta az
ajtót. Kicsúszott a kezéből.

Berohantam a szobámba.

Én is jól bevágtam az ajtót magam után, kicsúszott a kezemből.

Még dolgozom! ordítottam, és ne merjen zavarni senki! alkotok!

„Mintha villámlana! A fekete égen kékesfehér, cikázó vonalak... Halál.”

„De a dörgés elmarad, Csak cikcakk volt. Közlés nincs. Száraz vihar. Kamu.”

„Meg lehet halni bele, no de semmi. Nálam semmi. Doktor Szar vagyok.”

Felpattantam. „Nem is vagyok fáradt! Még fáradt se vagyok. Kibirhatatlan! Miért
szeretném annyira vörösre pofozni a feleségem?” Messze hajítottam magamtól a
Könyvet, ledobtam magamról a gőzölgő kabátot, és kifutottam a konyhába, kezemben
egy láthatatlan baltával, de láttam, hogy tejfölt eszik, óriási félfenékkel ül a hokkedlin,
jóízű vajas bajuszka konyul a puha nagy szája fölé, a cicák az ölében ugyanazt kajálják;
akkor zajosan a lába elé borultam, a fehér bajuszát meg az ölét csókoltam, „bemegek
a színházba, drágám, jó, mivel most be kell mennem, mivel ma premier van, ezt majd-
nem elfelejtettem, és nekem ott kell lenni, utána meg premierbuli, és akarok a Csá-
kányival egyet csacsacsázni, érted, rosszul vagyok, halálfáradt vagyok, de úgy ment a
munka, mint az álom, igazán megérdemlem, megmentettem a kutyát is, mindent el-
intéztem, de most lehetőleg ne gyere velem, mert nekem a színház a munkahelyem!”,
eszembe sincs, eddig se mentem soha, csak eridjél, mondta az asszony, akit nem ér-
demlek meg, nagy ivben az asztalra hajította a macskakanalat, elfordult, nem érdekelt,
az ajtó felé zúgva még inget is váltottam, hamisan futyürgésztem, behúztam a hatalmas
pocakomat, a küszöbön kecsesen bebújtam könnyű, színházi énembe, a nehézkes,
írastudó fazonomat pedig trehányul az előszoba sarkába vágtam, vidd be, lécci, dobd
az ágyamra, hogy megtaláljam! süvöltöttem ki a konyhába, nem szólt semmit, már
hátat fordítva mosogatott, a válla mint egy gömbölyű vállfa, „vízmelegítő elé akasztva
a Manyi”, ilyenkor már nem akar a szemembe nézni, nehogy lelkipurdalást okozzon,
menjek, menjek; ő színházi feleség, tudja, hogy a színház más, az speciális hely, azt
nem úgy kell venni, hanem – haha, haha!

Repültem, repültem a színházam felé!

Ó, hogy szeretem ezt! Milyen csillogó életajándék Európa egyik legjobb színházá-
nak ajtaján bezúgni, mint egy háziszerviz, a bemutató kezdete előtt két perccel, épp
ahogy kiskoromban álmodtam erről, meg ahogy ti is elvártatok tőlem: kíváncsi-mohó
pillantások reflektorkörében átverekedni magam kiöltözött civilek felajzott tömegén,
jegyre várók nyomorú karán, és nagykalapban, széles karimájú – oh! – gyönyörűszür-
ke drámaíró-kalapban megjátszani az eszemet, játszva felvenni a pottyajegyemet, aztán
mosolyogni, mosolyogni, megbocsátón, szeretettel, fenségesen, zordul, istenem! Jó
napot, csókolom, hogy van, hát maga? még beszélünk majd, semmikur, persze, tűnj
el. Ingyenfogásra akaszthatom a kabátom. Jó helyre ültetnek. Jó az előadás is. Jók itt
a színészek! A darab megint nem jó, de azt megint nem én írtam! Nem is olvastam.

Ettől megkíméltek. Sok a bögés benne, mindegy, világszerte meg fogják kajálni. Engem meg elzsongít! Diszkrétan lehunyom a pillámat, alszok, közben szünet, akkor promenád, decens, fal melletti sunnyogásokkal, perecevéssel, komoly, szerénykedő arckifejezéssel... Hadd lássák! Szünet után jóindulatúan mocorgok még, amíg bírom, esetleg némi tapintatos hangyi támogatás is – segítsük az izzadó színművészeket! –, amíg észrevétlenül elalhatnak újra. Oly jó premieren szundizni! Vastapsra ébredni pedig egyenesen mámorító. És senki nem veszi észre, érted? A rutin, hiába – a rutin! Meg hát figyelek én, azért... A mindig undok, „csupa szakma” premierközönség azonnal fájórsra csapkodja a tenyerét; hujjong, bravózik, vasat akar, ám kisvártatva lankadtan ásitozva, gyűrött fenekű kosztümjében a székek közt csoszogva, tenyere mögött jelentéktelen aljasságokat suttogva távozik a nézőtérről.

Na végre!

Itt lesz a buli.

Nekem ez a színház.

Gratulációk. Ez az este más, mint a többi este! Premiered volt, barátom. Az első hitelesen igaz bemutatód, tényleg. Úgy Meg Vagyok Hatva. Az Igazgató Úr is. Mindannyian kifejezetten meg vagyunk hatva! Siker. Siker. Siker. „Tisztességes érték.” Nem tudnál adni egy cigarettát? Szédülök. Feleslegesen flangálok a büfé előtt, kezeket csókolok, italt veszek. Még egyet. Még egyet! Iszok, mint egy lengyel, csak úgy döntöm magamba. „Jó voltál, barátom! Napról napra fejlődsz!” De miért gyújtottam rá? Minek bokázok itt? És miket fecsegek! Ez ma valóban jó előadás volt – de én átaludtam. Ezeknek az embereknek meg ez az élete! Az alvásom a sorsuk... Nem tudnál adni még egy cigarettát?

S ekkor odalépett hozzám az az ember, akitől húsz évig félttem, mivel azt gondoltam, bölcsen megvet, mert bölcs, és így szólt: de jó, hogy látlak, Tábor! Kisfiam! De jó, hogy te itt vagy... Miért nem állsz szóba velem egyszer? Meg voltam döbbenve. Átölelte a nyakamat, nevetett. Mondtam neki, te, lopok neked valami piát! Lopjál, mondta, ha akarsz. És odamentem a csóró főiskolásokhoz, és ki akartam kotorni a lábuk alól egy viszkisüveget, de az egyik harmatos színésznőjelölt megelőzött, udvariasan odanyújtotta. „Vigye el a tanár úr, csak ne hozza vissza!” Akkor visszaballagtam ehhez a veszélyes emberhez, különben fékezhetetlen színházi zsenihez, egy mágushoz, a nagy palackomat himbálva lustán és nyertesesen, s míg ő hátradőlve kortyolgatott, azt fecsegettem a fülébe, már húsz éve azt gondolom róla, hogy kicsit buta, de érdekes, nem szokták észrevenni, ő pedig azt felelte, na ezt jól gondolom, ez a színigazság. Érdekes, hogy általában nem is veszik észre! De én tudom, tudja, mindig tudta, éppen ezért akarna velem összebarátkozni! Én vagyok az okosabb kettőnk közül...

Akkor otthagytam, olyan zavarba jöttem.

És leültem az ország legjobb színésznője mellé. Ki mellé tíz éve nem merek leülni. Megkérdeztem, kezemet tördelve, mi újság. Ő meg válasz helyett felkért táncolni. És akkor táncoltam az ország legjobb színésznőjével, bár úgy éreztem, helyesebb volna elsüllyednem a föld alá: ő a ma esti előadásban is főszerepet játszott, én meg azt se tudom, mit csinált. De legalább megint jól aludtál, súgta a fülembe tánc közben, mint-ha a gondolatomat egészítené ki, mindjárt megbocsátón, ez a gyönyörű asszony, a kollégákkal már csak azon vitatkoztunk, hogy felébredsz-e a hangosabb mondatokra, én arra fogadtam, nem, és nyertem is egy üveg viszkít az Izétől. Es most te azt iszod, azt isszátok éppen. Ti ezt tudjátok? – kérdeztem ostobán. Ki ne tudná, mondta, hát

te itt minden premieren alszol! – s démoni hangon felnevetett, mint az ország legjobb színésznője. Szeretlek, mondtam. Tudom, mondta. Otthagytam. Nem haragudott.

Aztán már csak fel-alá kóboroltam, mint egy gazdátlan kutya, vérbe borult szemmel a sötétben összehajló párok közt. Diszkófények a színházban! Mulatni akartam, mindenáron. „Hú de jó kedvem van.” És a Csákányi is akart velem egyet csacsacsázni! Fiam, te vagy az ország legjobb színésznője, üvöltöttem feléje a fülsiketítő gépzene-zajban, tudom, mondta, hallottam, most mondtad az Izének is, de kösz, és tovább táncolt velem, igazi vérfagyaláló csákányisakat sikítva, de te tényleg a legkedvesebb színészem vagy, nincs nálad jobb, ordítottam, legyintett, föld felett lebegve átbújt a karom alatt, ő, ördögien táncol a Csákányi, mint egy tündérlabda, mesebeli orsó, pörög-forong, aztán magától megépül a Vár, a Szivdobogó Kastély, hol minden koldus kap egy pohár tündérkakaót, minimum, még én is, de levegőhiánytól fuldokolva hamar lehuppantam a földre, és a poros parketton szürcsöltem tovább a tündérkakaóját, ő pedig megborzolta a fejem tetejét, mint a szellő, istenien táncolsz, papikám, mondta nagyvonalúan, azzal eltűnt, hipp-hopp, mintha csak álmodtam volna. Zúgott a fejem. „Valami ráz! Ezek itt szeretnek. Miért? Ki hitte volna!”

Belebotorkáltam a semmibe.

A takarások mögé botladoztam kandin, a rondafekete hangnyelő függönyök mögé, nyelvem alatt szortyogtatva a vodkatonikom! S aztán így ütköztem bele egy csoport fiatalba, ismeretlenekbe, éjszakától kifényesedett arcokba, linkekbe, bemásztam a szétázott pillantásuk sugárkévéjébe...

Kik vagytok?

– Mi van, öreg?

Gyerekek, mondtam, azt se tudom, hogy kik vagytok, de bizonyisten, nem is érdekel, és ha már itt vagytok, szóval elém terelt az Isten titeket, muszáj lesz valamit elmondanom...

Halljuk, halljuk!

Gondoltam, ez mindenkit érdekelni fog! Naszóval –

Megmentettem egy dögtetves kutyát
mudit

kis angolt – apróság – nem érdekes –

a bűdös kanálisba dobták. Kik? Nem tik. Ünnepeljetek.

Holnaptól nálunk lakik. A Kút völgyi úton találtam – és sikoltozott!

De megmentettem. Kikapartam a fosból.

Kihívtam a Piros Elefántot! Nem adtam oda

a sintéreknek. Nem ám. Másfél napom ment rá... – –

Ugattam, ugattam csak!

Egyesek már unták; lötykölték az italukat a kezükben, tiszteletteljesen unatkozó szemmel, az apjuk faszát. Mutogatva, révülten hajladozva dumáltam, mint ahogy a Kis Málnának is nemrég – nagy, különleges elbeszélő testmozdulatokkal! Néztek, mint egy befutott, ősz hajú hülyére...

Felriadva, az üres, ittas, részvétlen arcukba mélyedtem –

és elrohantam. Ki a színházból, ki a házból! Nem is köszöntem el senkitől, nemhogy tőlük; rettegve iszkoltam fel a lépcsőn, a szabadba! Azt hittem, hánynom kell, már fogdostam is a torkomat futás közben, a hátamon patakozott a vodkatonik, de kinyitottam az ajtót, kipördültem rajta – s jól lettem. „Már ha ez a jó lét!” Megigazitottam a kalapom. „Még bukás se légy: az is mítosz.”

Odafent nagy szél volt, iszonyú hideg. Rég elmúlt minden tömegközlekedés! „Az éjszaka piszkos tengere...” – mormogtam. „Pedig csak a ruhája ez, a lebegő szőre, a borzongó nyaka, amire majd nyakörvet tesz a Gazda! Megtanítja pacsizni, lábasból lefetyelni a vízbe áztatott száraz kenyeret...” S úgy néztem a lábam alá sikló nedves utcát, a Rákóczi úti kihalt aszfaltmezőt, mintha gonosz lidércek barlangjába néznék; emberek tilos, odvas odúba.

Az is volt.

Vagy mégse?

Az Astoria Szálló utáni sarkon ihletből megtorpantam, pont a legrohadtabb üzletház előtt; hebrencs lény a pitibabiloni gránitfalak alatt. Kitártam a karom, mint valami eltévedt, öreg bonviván a macák előtt, ama mindent megoldó harmadik felvonás orfeumi nyitóképében. „Mi van velem?” – kérdeztem poénos-pityókásan az éjszaka piszkos tengerétől. Nem válaszolt.

Tovább futottam a patkánylyukam felé.

Elfúlva, nehezen törtem át az ellenséges éji világon; belebonyolódtam még zárukba, kivilágítatlan terekbe, liftbe, gangba, hallba, mindenféle akadékos, sértődött homályba – s minden homály csak tovább rémített! A kegyetlen cidritől végül már jajongva s sziszegve tapostam le magamról átizzadt cuccaimat, majd csukafejest ugrottam az ágyba, és hangosan visongva tekergöztem be a szüleimtől rám maradt cihába, ebbe a libatolli mennyországba... Mindhiába! Mindhiába!

„Fázom!

Fázom!

Fázom!”

Hason fekvé reszkettem, akár egy eltaposott béka.

(Folytatása őszi számainkban következik.)

Orbán Ottó

BELLMAN SZELLEME A KAPUBAN VÁRJA CSATLÓS JÁNOST

Hajha, az asztal lapját öklötökkel
döngető, duhaj élők,
világ hasába lukat beszélők,
korszakos eszméktől beszszelt barátok,
lemegy napotok, s ha holnap újra fölkel,
nem úgy süt már, mint régen,
nem is azon az égen,
ahonnét tegnap ragyogott rátok.
Juhé, a kerten át egy ólmos árny oson. <Cselló.>
Egy pohárral rád, Jánosom!